

na 4 dny, v případě druhém pro přestupek podle §u 32 zbroj. zák. ku pokutě 20 Kč a to pro činy, spáchané po 21. červnu 1921, kdy dopustil se činu, o který se nyní jedná. Nelze tu postupovati tak, jak to činí zmáteční stížnost, která sečítá oba tyto tresty s trestem nynějším a dospívá tím ovšem ku trestu, převyšujícímu 6 měsíců, nýbrž jest jedině zkoumati, zdali samosoudce v této nynější trestní věci překročil mez, určenou mu při výměře trestu §em 6 téhož zákona. Vždyť podle §u 5 a 7 odstavec čtvrtý téhož zákona jest na samosoudci, kterýž věc projednává, prohlásiti se nepřislušným, uzná-li, že sazba, obžalobou navržená dle §u 6 téhož zákona, není dostatečnou pro čin, který jest předmětem obžaloby. Z tohoto předpisu plyne, že samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložiti trest na svobodě plnými šesti měsíci a že jest předpisem §u 265 tr. ř. obmezen jen potud, že úhrnový trest nesmí překročiti nejvyšší trest, který jest stanoven na trestný čin, nejtěžším trestem stížený, tedy v tomto případě trest žaláře 5 let, v §u 202 tr. zák. stanovený. Že tento trest nebyl překročen, jest zřejmo, ježto trest nynější s tresty dřívějšími této trestní sazby nepřekročuje. Ježto samosoudce neuložil stěžovateli v nynější trestní věci, o níž rozhodoval podle §u 6 cit. zák., vyššího trestu, než mu tento zákonný předpis určoval, nýbrž jen nejvyšší sazbou trestu na svobodě, o které se v tomto §u mluví, nepřekročil ani tohoto předpisu. Není tudíž dán ani důvod zmátečnosti podle §u 7 cit. zák. Bylo tudíž zmáteční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1651.

Spolupachatelství při krádeži jest vědomé, týmž zlým úmyslem vedené spolupůsobení při témže zlodějském jednání; každý ze spolupachatelů zodpovídá za celkový výsledek společné činnosti.

Již sáhnutí po cizí věci může býti činností ku skutečnému vykonání krádeže vedoucí (§ 8 tr. zák.).

**Jednalo-li několik osob způsobem §u 143 tr. zák. v obapolném do-
rozumění, neplatí toto ustanovení, nýbrž jde o spolupachatelství.**

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Zm I 99/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. prosince 1923, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže jednak dokonané, jednak nedokonané podle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a), 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmátečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. uplatňuje zmáteční stížnost předně nejasnost a vnitřní rozpor rozsudku v rozhodných skutečnostech. Ve výroku uvádí prý rozsudek, že stěžovatelka je vinná, že ve společnosti nezjištěné ženy jako spoluzlodějky o d ů l a pro svůj užitek z držení a bez přivolení Jana V-a tři krabice s obuvi

v ceně 360 Kč. V důvodech rozsudkových uvádí prý však první soud, že se nezabýval otázkou, která z obou, t. j. zda stěžovatelka, či ona nezjištěná žena všechny tři krabice nebo některou odnesla, a že nemůže vyloučiti možnost, že některou z odcizených krabic odnesla ona neznámá ženština. V tom jest prý zřejmý rozpor mezi výrokiem a důvody rozsudkovými, ale spočívá v tom také nejasnost, poněvadž, nemohl-li soud zjistiti, která z obou žen ony krabice V-ovi odňala, nemohl uznati vinou stěžovatelku, že je odňala ona. Platný trestní zákon nezná prý solidární závaznosti osob podezřelých, aby bylo lze tehdy, nelze-li vinu některého zjistiti, prohlásiti, že jsou vinni všichni a každý z nich. Pouze § 143 tr. zák. stanoví vyjimku, dle níž, nelze-li při zločinu zabití zjistiti, kdo dal smrtelnou ránu, má každý, kdo na zabitého ruku vložil, uznán býti vinným zločinem těžkého uškození na těle. Právě z této vyjimky plyne prý pravidlo, že při každém, ať pachateli, ať spolupachateli nebo návodci neb jiném spoluvinníku musí býti *i n d i v i d u e l n ě j e h o č i n n o s t* zjištěna a nestačí, všeobecně zjišťovati, že skutek byl spáchan, že však nelze zjistiti, kým a do jaké míry. Poněvadž v tomto případě nebyla soudem vůbec zjištěna ani činnost stěžovatelčina, ani činnost druhé osoby, v podezření se nalézající, nemělo prý se hleděti na výsledek a spokojiti se možností, že skutek spáchala buď osoba jedna nebo osoba druhá nebo každá z nich částečně. V takovém případě nelze prý postupovati jinak, nežli pro nedostatek důkazů vynésti rozsudek sprostňující. Těmito vývody dotýká se stížnost též právní stránky případu a uplatňuje takto zároveň důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., není však opodstatněna. Nalézací soud zjišťuje ve skutkovém ohledu, že stěžovatelka byla s neznámou ženou srozuměna a že obě provedly krádež, jednajíce ve vzájemném srozumění a vědomí spolupčnosti. Tímto výrokiem zjišťuje soud spolupachatelství obžalované s neznámou ženou ve smyslu vědomého, týmž zlým úmyslem neseného spolupůsobení při témže zlodějském jednání. Spolupachatelství je však všeobecnou formou trestní viny (§ 5 tr. zák.), jest možným zejména u všech trestních činů, jejichž těžisko spočívá ve způsobení hmotné škody a může se proto zákonem předpokládaná činnost fyzického pachatele rozdělití mezi více osob, v jejich příčinnosti se navzájem doplňujících. Spojí-li se více osob ku společnému provedení společného záměru, dlužno jejich jednání považovati za čin jednotný a nedílný a v důsledku toho dlužno na ně s hlediska trestněprávního pohlížeti jako na pachatele jednoho, každý z pachatelů jest zodpovědným za výsledek jím chtěný a společnou činností také přivoděný. Všichni pachatelé jsou výkonnými orgány jednoho záměru, jím společného. Následkem toho zodpovídá každý z pachatelů za veškerý ze společné činnosti vzešlý výsledek a je nerozhodno, zda snad jeden z pachatelů vyvíjel činnost intenzivnější, než druzí, zda snad všichni společníci súčastnili se provedení činu od počátku až do konce, jak se při provádění trestného skutku co do výkonu dělili a tomu podobné, jakmile je jisto, že všichni měli účast na provedení činu, to jest na tom, čím naplněn byl skutkový děj, vyznačující dotyčný zločin. Za takového stavu právního nelze spolupůsobení pachatelů rozčlenovati v jednotlivé dílčí skutky, naopak ručí každý z nich za činění ostatních a zodpovídá každý za celkový výsledek jich

společné činnosti dle zásady o spolupachatelích, tudíž jeden za všechny a všichni za jednoho, poněvadž výsledek ten je s činností každého jednotlivého z nich v příčinné souvislosti. Z těchto úvah plyne, že nebylo třeba zjišťovati zvláště individuální činnost stěžovatelky a že stačilo všeobecné zjištění, že krádež byla spáchána a že mohla býti spáchána jen obžalovanou a její společníci, aniž bylo třeba zjišťovati, kterou právě z nich a do jaké míry. Poukaz zmateční stížnosti na ustanovení §u 143 tr. zák. není na místě a nelze z něho pro projednávaný případ dovoditi žádné pro stěžovatelku příznivé důsledky. Citované ustanovení je vyjimečné a dochází k použití při společném postupu více osob při rvačce nebo zlém nakládání jen tehdy, když postup ten je pouze s k u t e č n ý, to jest, když více pachatelů (bez vzájemného dorozumění), bez společného zlého úmyslu, směřujícího k tomuto trestnému činu s někým zle nakládá, z čehož vzejde pro něho smrtelné poškození, aniž se dá prokázati, kdo mu ho způsobil. Jakmile však postup takový nebyl pouze skutečným, nýbrž spočíval na dorozumění, ručí každý, kdo následkem dorozumění se proti tělesné neporušenosti třetí osoby vystupoval, jako spolupachatel podle §u 5 tr. zák. také za výsledek jednání svých společníků. V projednávaném případě zjišťuje nalézací soud výslovně předchozí vzájemné dorozumění se stěžovatelky s neznámou ženou, takže činnost jejich byla posuzována právem jako činnost spolupachatelů podle zásad shora vyložených.

Co se tkne zločinu nedokonané krádeže, namítá stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že, i kdyby tu byl zlý úmysl, soudem předpokládaný, nebylo by tu činnosti ku skutečnému vykonání krádeže vedoucí, poněvadž prý pouhý pohyb ruky vůči vzdálenému předmětu nelze vykládati za pokus, nýbrž mohlo by to býti nejvýše beztrestným jednáním přípravným. Stížnost je bezdůvodna. Příznačnou známkou pokusu zločinu jest, zda přes to, že trestného cíle dosaženo nebylo, úmysl, k tomu cíli směřující, došel ve vnějším ději zcela zřetelného výrazu, jinými slovy, zda projevil se úmysl, vykonati čin, zákonem zakázaný, již na venek činem, předsevzatým za účelem jeho uskutečnění a také objektivně ke skutečnému vykonání vedoucím. O tom nemůže býti v tomto případě, hledě ku zjištěním rozsudku, nejmenší pochybnosti. Nalézací soud usuzuje na zlodějský úmysl obžalované nejen ze samotného sáhnutí po krabici, nýbrž také z toho, že obžalovaná, postřehnutá byvši, zřejmě se ulekla a od regálu odskočila, dále z toho, že po odchodu obžalované, jež srozuměna byla s neznámou ženou, zjistil V. krádež tří krabic a konečně z té okolnosti, že stěžovatelka je již opětovně trestanou krámskou zlodějkou. Že krabice, po níž stěžovatelka sáhla, byla vzdálena, rozsudek nezjišťuje, naopak běže za prokázáno, že obžalovaná měla regál vedle sebe. Za těchto okolností dlužno za to míti, že obžalovaná, sáhnuvši po krabici, zahájila tím již činnost, v níž úmysl, zmocniti se cizí věci bez přivolení majitele, došel na venek zřetelného a nepochybného výrazu a že podnikla tím vše, co by bylo bývalo s to, založiti skutkovou podstatu krádeže dokonané, kdyby byla obžalovaná nebyla při tom zpozorována. Činnost její vybočila proto již z mezí beztrestného jednání. Právní posouzení věci je proto bezvadné a není dovolávaný důvod dán.